

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τό Σάββατον, 23^{ον} Ὀκτωβρίου /5^{ον} Νοεμβρίου 2011, ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων.

Ἡ πανηγυρική ἐορτή αὕτη, ἡ καί θρονική ἐορτή τῆς Σιωνίτιδος Μητρός τῶν Ἐκκλησιῶν, ἔλαβε χώραν εἰς τόν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου Ἱερόν Ναόν, τόν ἀποτελοῦντα κτιριακῶς τόν ἐσωτερικόν συνδετικόν κρίκον μεταξύ Πατριαρχείου καί Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος ἀφ' ἑνός καί τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἀφ' ἑτέρου, καί ἀπό αἰώνων παραχωρηθέντα ὑπό τοῦ Πατριαρχείου διά λειτουργικὴν χρῆσιν εἰς τὴν Ἑλληνορθόδοξον Ἀραβόφων Κοινότητα αὐτοῦ τῆς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων.

Εἰς αὐτόν τόν Ἱερόν Ναόν ἔλαβε χώραν πανηγυρικός Ἑσπερινός ἀφ' ἑσπέρας, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου.

Ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς ἔλαβε χώραν ὁ Ὁρθρος μετὰ θείας Λειτουργίας, προεξάρχοντος καί πάλιν τοῦ Μακαριωτάτου καί συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Ἀγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων καί Ἀραβοφώνων καί Ρωσοφώνων Πρεσβυτέρων καί τῶν ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πορτογαλλίας παρεπιδημούντων Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλίππου καί Ἱερομονάχου π. Νεκταρίου, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου.

Τόν εὐπρεπέστατον καί εὐρυχωρότατον ἱερόν Ναόν ὡς καί τό παρ' αὐτῷ παρεκκλήσιον τῶν Μυροφόρων κατέκλυσαν πιστοὶ τῆς Ἀραβοφώνου Κοινότητος, προσκυνηταὶ ἐξ Ἑλλάδος καί ἄλλων Ὁρθοδόξων χωρῶν, μοναχοὶ καί μονάζουσαι.

Πρὸς τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησε περί τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ὡς ἔπεται:

«Ὡς τοῦ Κυρίου μαθητῆς ἀνεδέξω δίκαιε τό Εὐαγγέλιον, ὡς μάρτυς ἔχεις τό ἀπαράτρεπτον, τὴν παρρησίαν ὡς Ἀδελφόθεος τό πρεσβεύειν ὡς Ἱεράρχης. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐσεβεῖς Χριστιανοί, εὐλαβεῖς προσκυνηταί.

Εὐφραίνεται ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καί δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, σήμερον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος καί ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου τοῦ καί πρώτου Ἱεράρχου αὐτῆς.

Εὐφραίνεται ἡ τῶν Ἱεροσολύμων Ἁγία Ἐκκλησία, διότι ὁ πρῶτος ἀναδειχθεὶς ποιμὴν καί διδάσκαλος αὐτῆς καί πιστὸς τῶν πνευματικῶν μυστηρίων οἰκονόμος, ἀπόστολος Ἰάκωβος, ἀποτελεῖ τὴν ζῶσαν καί ἀδιάψευστον μαρτυρίαν τῆς

άναντιρρήτου πραγματικότητας, ότι η Εκκλησία είναι θεσμός θεανθρώπινος.

Είναι αυτός οὗτος ὁ σεσαρκωμένος Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός, ὁ Χριστός, ὁ παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Εἶναι ἡ Εκκλησία τῆς ὁποίας, κατὰ τοὺς Κυριακοὺς λόγους, «καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς», (Ματθ. 16,18).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, αἱ πύλαι τοῦ ἄδου, δηλονότι ὁ θάνατος καὶ πῖο συγκεκριμένα οἱ ὁρατοὶ καὶ ἀόρατοι ἐχθροὶ καὶ πολέμιοι τῆς Εκκλησίας δέν θά ὑπερισχύσουν αὐτῆς. Καὶ τοῦτο διότι ἡ Εκκλησία εἶναι τεθεμελιωμένη ἐπὶ τοῦ σταυρικοῦ καὶ μαρτυρικοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς καὶ τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων φίλων καὶ συμμαρτύρων Αὐτοῦ. Τοιοῦτος φίλος καὶ συμμάρτυς τοῦ Χριστοῦ εἶναι καὶ ὁ σήμερον τιμώμενος Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ὁ ἀπόστολος, ὁ ὑπ'αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἐγκατασταθεὶς ὡς πρῶτος ποιμὴν καὶ Ἱεράρχης τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς Μητρὸς πασῶν τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Εκκλησιῶν.

Ἡ ἐξέχουσα ἀποστολικὴ καὶ ἱεραρχικὴ προσωπικότης τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἐπιμαρτυρεῖται, ὡς ἠκούσαμεν τόσον ἀπὸ τὸν Εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον. Καὶ κατὰ μὲν τὸν Ματθαῖον, ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἐδίδασκε τοὺς ὄχλους ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν, ἐξεπλήττοντο λέγοντες: «πόθεν τούτῳ ἡ σοφία αὕτη καὶ αἱ δυνάμεις; Οὐχ οὗτος (ὁ Ἰησοῦς) ἐστὶν ὁ τοῦ τέκτονος υἱός; οὐχὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ λέγεται Μαριάμ καὶ οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ Ἰάκωβος καὶ Ἰωσὴφ καὶ Σίμων καὶ Ἰούδας;», (Ματ. 13,55). Κατὰ δέ τὸν Παῦλον: «Ὅτε δέ εὐδόκησεν ὁ θεός...ἀποκαλύψαι τὸν Υἱόν αὐτοῦ ἐν ἐμοί, ἵνα εὐαγγελίζωμαι αὐτόν ἐν τοῖς ἔθνεσιν...μετὰ τρία ἔτη ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα ἱστορῆσαι Πέτρον... ἕτερον δέ τῶν Ἀποστόλων οὐκ εἶδον εἰ μὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφόν τοῦ Κυρίου», (Γαλ. Α', 15-19). Σχολιάζων ἐν προκειμένῳ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Παύλου ὁ ἐρμηνευτὴς Ζιγαβηνός παρατηρεῖ: «Ὁ Ἰάκωβος οὗτος ἦν μὲν Ἐπίσκοπος τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πιστῶν, ἀδελφός δέ τοῦ Κυρίου ἐνομιζέτο ὡς ὢν υἱός Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος».

Ἄξιον προσοχῆς ἐπὶ τῶν σχολίων τοῦ Ζιγαβηνοῦ εἶναι ὅτι ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἀναδεικνύεται Ἐπίσκοπος οὐχὶ τῶν ἐξ αἵματος καὶ ἐθνικότητος πιστῶν μελῶν τῆς Εκκλησίας, ἀλλὰ μᾶλλον τῶν «κατὰ τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ λουτροῦ τοῦ βαπτίσματος, εἰς τό ὁποῖον μᾶς ξαναγεννᾷ καὶ μᾶς ξανακαινουργώνει τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖον ὁ θεός ἔχυσεν ἐπάνω μας πλούσια διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτῆρος μας, ὡς κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος: «ἀλλὰ ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγεννεσίας καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν», (Τίτ. 3,5).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, ὁ ἀναγεννώμενος διὰ τοῦ βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ καὶ σφραγιζόμενος διὰ τῆς σφραγίδος τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀναγνωρίζεται πλεόν ὡς γένος τοῦ Θεοῦ καὶ συνεπῶς πολίτης τῆς πολιτείας τοῦ Θεοῦ, τουτέστιν τῆς Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο ἅγιος ἡμῶν ἀπόστολος Ἰάκωβος μᾶς προτρέπει νά ἀποφεύγωμεν τὴν παντός εἰδους προσωποληψίαν λέγων: «ἀδελφοί μου, μὴ ἐν προσωποληψίαις ἔχετε τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς δόξης», (Ἰάκ. Β',1). Ἀναλυτικώτερον εἶπεῖν: «Ἀδελφοί μου, ἔχετε πάντοτε εἰλικρινῇ καὶ θεάρεστα ἐλατήρια εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς εὐσεβοῦς θρησκείας σας καὶ μὴ συντροφεύητε μέ πράξεις μεροληψίας καὶ προτιμήσεις προσώπων πρὸς τὸν ἔνδοξον Κύριόν μας, Ἰησοῦν Χριστόν εἰς οὐδεμίαν περίστασιν». Διὰ τῶν λόγων τούτων τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἐξαίρεται ἡ τῶν Χριστιανῶν ἀπόλυτος ἰσότης, ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπὸ τό περιεχόμενον τῆς πίστεως εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν τῆς δόξης.

Καί διερωτώμεθα, ἀγαπητοί μου, ποῖον εἶναι τό περιεχόμενον τῆς πίστεως εἰς τόν Χριστόν τῆς δόξης; Εἶναι ἡ εὐσπλαχνία καί τό ἔλεος πρός τόν συνάνθρωπόν μας. «Ἡ γάρ κρίσις», λέγει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος, «ἀνέλεος τῷ μή ποιήσαντι ἔλεος. Κατακαυχᾶται ἔλεος κρίσεως», (Ἰάκ. 2,13). Ἡ εὐσπλαχνία δηλονότι καί τό ἔλεος δέν φοβεῖται τήν κρίσιν, ἀλλά καυχᾶται κατ' αὐτῆς, διότι τήν κατανικᾷ καί ἀποδεικνύεται τό ἔλεος ἰσχυρότερον ἀπό τήν κρίσιν, ἐννοεῖται τήν κρίσιν τοῦ Θεοῦ.

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ πραγματική ἐν Χριστῷ πίστις κρίνεται ἀπό τά ἔργα ἀγάπης καί φιλανθρωπίας. «Τί τό ὄφελος, ἀδελφοί μου», λέγει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος, «ἐάν πίστιν λέγῃ τίς ἔχειν, ἔργα δέ μή ἔχῃ; Μή δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν», (Ἰάκ. 2,14). Παρομοιάζει δέ ὁ Ἀδελφόθεος τήν ἄρρηκτον ἐνότητα πίστεως καί ἔργων μέ τό παράδειγμα τοῦ ἀνθρωπίνου ἡμῶν σώματος καί πνεύματος, λέγων: «Ὡσπερ γάρ τό σῶμα χωρίς πνεύματος νεκρόν ἐστίν, οὕτω καί ἡ πίστις χωρίς τῶν ἔργων νεκρά ἐστίν», (Ἰάκ. 2,26).

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν πίστιν τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καλούμεθα νά ἔχωμεν καί ἡμεῖς ἀδελφοί μου ἄνευ προσωποληψίας, ἐάν ὄντως θέλωμεν νά θεωρῶμεν ἑαυτούς μαθητάς καί μάρτυρας τῆς πνευματικῆς διδαχῆς τοῦ ἱερομάρτυρος ἀποστόλου καί πιστοῦ οἰκονόμου τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν Ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων.

Τόν μέγαν τῆς πίστεως ἡμῶν καί συμμάρτυρα τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἱκετεύσωμεν μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντες: «Ἀπόστολε Χριστοῦ καί αὐτόπτα καί μάρτυς, Ἰάκωβε σοφέ, Ἀδελφόθεε μάκαρ, τούς πίστει ἐορτάζοντας τό σεπτόν σου μνημόσυνον ἐλευθέρωσον τῶν συνεχόντων πταισμάτων ταῖς πρεσβείαις σου, τούς οὐρανούς ἐμβατεύων δυνάμει τοῦ Πνεύματος», Ἀμήν.

Μετά τήν ἀπόλυσιν τῆς θ. Λειτουργίας ἡ Πατριαρχική Συνοδεία ἀνῆλθε ἐσωτερικῶς διά τῶν βαθμίδων εἰς τό Πατριαρχεῖον, διερχομένη διά τῶν δωματίων τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου, ἔνθα καί οἱ Ἀγιοταφῖται Ἀρχιερεῖς συνηνώθησαν τῇ Συνοδείᾳ καί διά τῆς πύλης τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου, ἔνθα ἕκαστος ἐλάμβανε ὡς εὐλογίαν τό παραδοσιακόν ἐόρτιον ἀρτίδιον ἐκ τοῦ ἀρτοποιείου τοῦ Πατριαρχείου.

Εἰς τήν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Πατριαρχείου δεξίωσιν ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε τούς προσελθόντας Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, τόν κ. Γενικόν Πρόξενον, καί τούς λοιπούς ἐορταστάς διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως ὡς ἔπεται:

«Τίς βρότειός σοι νοῦς, ἐγκωμίων ἐφύμνιον, δυνήσεται προσκομίζειν ἀρετῆς λαμπρυνθέντι, ταῖς χάρισιν Ἰάκωβε»;

ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅντως ἀγαπητοί μου, εἶναι ἀδύνατον εἰς τόν ἀνθρώπινον νοῦν νά ἐξυμνήσῃ τήν τῷ Θεῷ Πνεύματι φωτισθεῖσαν προσωπικότητα τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου. Καί τοῦτο διότι ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος καθίσταται ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ ποιμήν καί διδάσκαλος καί πιστός οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν, δηλονότι ὁ πρῶτος ἐκ τῶν ἀποστόλων Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καί κατ' ἐπέκτασιν ὁ τῆς οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας πρῶτος Ἐπίσκοπος.

Τήν παρ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ληφθεῖσαν χειροτονίαν του ὡς πρώτου Ἐπισκόπου τῆς

Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων ἐπεσφράγισεν πρῶτον μὲν ὁ μαρτυρικός τοῦ θάνατος, ὅτε τοῦ ἐζητήθη ἐνώπιον τοῦ λαοῦ νά δώσῃ τήν μαρτυρίαν του περί Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου καί ὠμολόγησε οὗτος ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι «ὁ Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου, ὁ καθήμενος εἰς τά δεξιὰ τῆς μεγαλυσύνης τοῦ Θεοῦ καί Πατρός αὐτοῦ», (Ἑβρ. 1,3). Δεύτερον δέ ἐπεσφράγισεν ἡ ἀναφορά τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου εἰς τοὺς λόγους τῶν προφητῶν καί ἰδιαιτέρως τοῦ Ἀμώς: «μετά ταῦτα ἀναστρέψω καί ἀνοικοδομήσω τήν σκηνήν Δαυίδ τήν πεπτωκυῖαν, καί τὰ κατεσκαμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω καί ἀνορθώσω αὐτήν, ὅπως ἂν ἐκζητήσωσιν οἱ κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων τόν Κύριον, καί πάντα τὰ ἔθνη ἐφ' οὓς ἐπικέκληται τό ὄνομά μου ἐπ' αὐτούς, λέγει Κύριος ὁ ποιῶν ταῦτα πάντα», (Πραξ. 15,16-17). Εἶναι σωστό.

Τῆς ἱερᾶς ταύτης προφητικῆς καί ἀποστολικῆς παρακαταθήκης τοῦ Θεοῦ Λόγου, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἰκονόμοι καί διάκονοι ἀνεδείχθησαν οἱ κατά διαδοχὴν κοσμήσαντες τόν ἔνδοξον καί μαρτυρικόν θρόνον Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, Ἐπίσκοποι καί Πατριάρχαι τῶν Ἱεροσολύμων.

Κοινωνοί καί μέτοχοι τῆς τοῦ ἱερομάρτυρος Ἰακώβου, ἀποστολικῆς διαδοχῆς γενόμενοι καί ἡμεῖς, οἱ ταπεινοί καί ἀνάξιοι, χρεωστικῶς καί ὀφειλετικῶς τιμῶμεν καί γεραίρομεν μετὰ συμπάσης τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος καί τοῦ Χριστεπωνύμου ἡμῶν πληρώματος ὡς καί τῶν παρεπιδημούντων εὐλαβῶν προσκυνητῶν, τήν μνήμην αὐτοῦ.

Δόξαν καί εὐχαριστίαν ἀναπέμποντες εἰς τόν Ἅγιον Τριαδικόν Θεόν μετά τοῦ ὑμνωδοῦ ψάλλομεν καί λέγομεν: «Τόν γόνον σε τοῦ Ἰωσήφ καί Ἱεροσολύμων τόν πρῶτον Ἱεράρχην, Ἰάκωβε θεόπτα, καί τοῦ Κυρίου ἀδελφόν ὕμνοις ἐγκωμίων ἀννυνοῦμεν εὐσεβῶς καί πίστει ἀνακράζομεν, δώρησαι ἡμῖν δώρημα τέλειον ἐκ τοῦ Πατρός τῶν φώτων καί ἀπέλασον τήν θλίψιν τήν ἐπερχομένην καί ἐνεστῶσαν ἐκ πλήθους πταισμάτων. Ἐπῆραν γάρ οἱ ἐχθροί καθ' ἡμῶν τήν πτέρναν καί ἐκύκλωσαν ἡμᾶς, ὧν θραῦσον ταχύ τὰ τόξα, ἱεροφάντορ, ἵνα σέ πάντες τιμῶμεν ἀπόστολε». Ἀμήν. Ἐτη πολλά.

Κατόπιν παρέδωκεν ἐκ νέου τὰς προσκομισθείσας κλεῖδας τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου διά συνέχισιν τῆς λειτουργικῆς χρήσεως τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἐπιστροφῇ αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder